

DISCURS DE PRESA DE POSSESIÓ

Artur Mas i Gavarró **129è President de la Generalitat de Catalunya** **27-12-2010**

Molt Honorable president José Montilla,

Molt Honorable Presidenta del Parlament de Catalunya,

Excel·lentíssim Senyor vicepresident del Govern,

membres del govern,

President Jordi Pujol,

autoritats,

senyores i senyors,

amigues i amics,

Voldria que les meves primeres paraules fossin d'agraïment al President José Montilla.

Per allò que en podríem dir l'impecable traspàs de poders

que s'està produint entre el govern anterior i el nou govern,

entre els dos presidents,

que és un signe

-com deia ell mateix en la seva intervenció-

no només de continuïtat,

sinó de plena normalitat institucional;

En un moment en què el nostre país

necessita aquest tipus de gestos de continuïtat i de normalitat.

Per tant,

gràcies president José Montilla per aquesta actitud

que també és una actitud de servei –aquest dies- al nostre país.

De tant en tant,

els millors somnis d'una persona es fan realitat.

I aquest és el meu cas.

I per tant,

en aquest sentit,

puc dir que em sento un privilegiat.

De fet,

si repasso una mica la meva pròpia trajectòria

- i disculpin que avui parli una mica de mi-

però avui, poc o molt,

com diria el president pujol,

toca parlar dels meus sentiments en aquest moment

en què assumeixo la presidència del país.

Si repasso una mica la meva trajectòria,

crec poder dir que a la vida he fet dues coses realment importants.

D'aquelles que deixen marca,

que deixen petjada.

Una fa trenta anys enrere,

va ser conèixer a l'Helena,

a la meva dona.

Després m'hi vaig casar i vam tenir tres fills.

L'altre,

ha estat esdevenir president del meu país,

President de Catalunya.

Moltes persones aquests darrers dies m'han preguntat com em sentia.

Com et sents?

Us he de confessar que una mica atabalat perquè les circumstàncies són les que són

i les pressions d'aquest dies

i la intensitat d'aquestes setmanes han estat molt grans.

Però em sento també molt agraït.

Molt agraït a moltíssima gent.

No només a la gent que ha estat al meu costat durant aquests darrers anys,

sinó també a la gent que per altres circumstàncies han tingut altres opcions,

que han estat adversaris nostres,

però que entre tots hem aconseguit que la política a casa nostra,

la política catalana,

es conduís per uns camins

-com deia el president Montilla-

per uns camins de normalitat.

I a més a més,

-crec poder dir-

d'educació.

I a més a més, de sentit general positiu.

Sempre hi ha excepcions, lògicament,

però crec poder dir que això ha estat d'aquesta manera i això també és un orgull.

Per tant,

hem sento agraït a moltíssima gent.

No els puc esmentar tots.

Però sabeu,

perquè ho he dit moltes vegades,

que el sentiment principal que tinc en aquests moments

és precisament aquest:

és d'agraïment a tanta i tanta i tanta gent que ha estat al nostre costat.

Si m'ho permeteu,

també em sento en pau amb mi mateix.

Em sento en pau amb mi mateix perquè quan una cosa costa molt,

i hi has de dedicar grans esforços i grans energies,

també a nivell personal,

i quan assoleixes aquest repte

quan hi arribes,

aleshores sents una espècie de pau interior,

de tranquil·litat interior.

I jo ara la sento,

la sento plenament.

I també sento que estic en deute.

Estic en deute amb aquest pòsit de confiança

que tanta i tanta gent també ha dipositat en nosaltres.

Estic en deute amb el meu país

perquè m'ha fet el gran honor de poder-lo representar des de la màxima institució.

I en aquest moment que em sento en deute,

sé que tinc molts més deures per complir que no pas deures que reclamar.

Ho sento així.

Fins i tot,
agafant també el fil del que deia el president Montilla,
sento que en aquest moment tinc moltes més ganes de servir,
tinc moltes més ganes de servir a Catalunya
tinc moltes més ganes de servir al poble de Catalunya,
tinc moltes més ganes de servir les catalanes i als catalans,
als set milions i mig de persones que conformen aquest país nostre,
que no pas de ser servit.

Ara farà 10 anys,
al gener del 2011,
que el president Jordi Pujol em va atorgar la seva confiança
nomenant-me en aquell moment
Conseller de la presidència i Conseller en Cap del Govern de Catalunya.

Jo tenia en aquella època el despatx molt a prop d'aquí,
en aquest mateix saló,
I per tant, aquest saló de Sant Jordi l'he creuat moltíssimes vegades.
Però deixeu-me dir que en aquests moments
no sento que retorno,
sento que arribo.
Que és un sentiment diferent.

No retorno a un lloc que vaig trepitjar moltes vegades i on hi vaig passar moltes hores,
sinó que hi arribo.

I hi arribo amb un bagatge personal que no tenia

quan ho vaig intentar...

quan vaig intentar assolir la presidència de la generalitat de Catalunya l'any 2003.

Recordo que en l'acte de presa de possessió del president Pasqual Maragall,

com a President de la Generalitat,

ell va dir que havia creuat la plaça.

Ell que havia estat 15 anys alcalde de Barcelona,

forjador també dels grans JJ.OO.,

va dir ell,

en aquest mateix lloc,

en aquest mateix saló:

jo he creuat la plaça.

Doncs bé,

jo per arribar a la presidència de Catalunya

he creuat Catalunya moltes vegades.

L'he creuada de llevant a ponent,

De Tramuntana a migjorn.

L'he trepitjada,

L'he coneguda a fons.

Podria dir, fins i tot, que l'he respirada.

L'he tocada...

He tocat el nostre país.

Si em permeteu una expressió col·loquial,

fins i tot podria dir que l'he mamat aquest país

durant tots aquests anys i amb una gran intensitat,

i amb tota la proximitat de la qual he estat capaç.

I per això avui puc dir que,

una vegada creuat aquest país tantes vegades,

una vegada respirat amb la gent,

amb el patiment de la gent i també amb les il·lusions i les esperances,

no només dono per bona tota aquesta experiència d'aquests anys,

sinó que a més a més l'agraeixo.

Agraeixo aquesta experiència

perquè puc exercir, crec,

-i ho dic amb tota la modèstia-

però crec que en aquest moment puc exercir la presidència del país

millor que no pas ho podria haver fet uns anys enrere.

Sé que arribo en un moment molt delicat.

En sóc plenament conscient.

El país –com tots sabem- està farcit de problemes.

Dificultats que s’amunteguen sobre la taula i sobre totes les taules.

Hi ha por entre molta gent i fins i tots pors en plural.

Hi ha confusió.

Hi ha grans interrogants.

Hi ha la sensació que els problemes són més grans
que no pas les solucions que podem arribar a oferir.

Jo faig front,

en aquesta situació,

d’un país farcit de problemes,

amb aquell lema que figura en una roda de timó de vaixell que em van regalar,

que em va regalar un modelista naval de Premià de Mar,

fa un temps enrere.

I que en la seva inscripció diu:

“Cap fred, cor calent, puny ferm i peus a terra”.

Faig front en aquesta singladura amb aquesta actitud.

I sé que aquest és un país farcit de problemes i també està ple d'esperances.

I ara ens toca a tots plegats,

al Govern amb el president al capdavant,

però tots plegats en definitiva,

i no només a la gent que estem en les institucions en la política,

ens toca a tota la societat catalana,

a tot el poble de Catalunya,

posar el nostre país en marxa.

Mobilitzar energies, persones, projectes, actius de tota mena,

Que en tenim, i molts!

I no tenir por.

No tenir por.

I posar l'accent,

probablement en aquest propers temps,

en l'exercici dels dures que en la reclamació dels drets.

Començant per allò que jo explicaré tantes vegades com pugui,
que és exercir el deure moral que cadascú que té capacitats pròpies,
que té idees,
que té experiència,
qualsevol persona que tingui alguna cosa que aportar,
té el deure moral en aquest moment
de posar-lo sobre la taula del país i al servei de Catalunya.

Per acabar,

Deixeu-me dir

que jo formo part d'una generació

que gairebé tota la seva vida adulta l'ha viscuda en democràcia.

Vaig votar per primer cop als 21 anys, l'any 1977,

i des d'aleshores hem pogut anar votant successivament en tot tipus d'eleccions.

He vist com els presidents,

i els governs,

els posava la gent i els treia la gent.

els canviava el poble.

I no pas la biologia.

O la insurrecció.

O la revolució.

O la força de les armes.

No em sento, per tant, allò que en diríem un resistent.

Tampoc em sento un alliberador.

Em sento un constructor de Catalunya.

Un constructor del meu país.

Un constructor de la nació catalana.

I crec que si coneixem una mica la Història de Catalunya,

ens adonarem que la construcció nacional del nostre país,

la construcció nacional de Catalunya no és una feina per a impacients,

és una feina que requereix,

fins i tot la plenitud nacional de Catalunya,

a la qual molts aspirem

-jo mateix també-

requereix de l'esforç constant, de la dedicació permanent, de l'entusiasme, de la il·lusió,

de salvar obstacles, de no donar mai res absolutament per perdut...

La història ens ho ensenya.

La vida d'un president,

la vida institucional d'un president,

és una qüestió d'anys.

La vida de les persones, acostuma a ser una qüestió de dècades.

La vida dels Estats,

en el millor dels casos, d'uns quants segles,

perquè els estats no deixen de ser finalment construccions artificials.

Però la vida dels pobles,

la vida de les nacions,

la vida de les cultures,

aquesta no es mesura ni en anys, ni en dècades, ni moltes vegades en segles,

sinó que es pot mesurar en mil·lennis.

I jo,

senyores i senyors,

amigues i amics,

avui em sento com una baula més d'aquella cadena,

d'aquell engranatge que va començar fa més de mil anys enrere

que ha de continuar durant molts més anys,

i –com deia abans el president Montilla–

en aquesta baula, en aquesta cadena, en aquest engranatge,

els qui hi passem,

fins i tot els que assumim les màximes responsabilitats,

el què hem de fer es sentir-nos sempre humils servidors d'aquest país que és el nostre.

Visca Catalunya!

